

Alberti: Jeg frasalder Ordet.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Københavns 4de Valgfreds (Scharling) har Ordet for en kort Bemærkning.

Scharling: Over for den Udtalelse, som den ærede Ordfører rettede til mig, ønsker jeg blot at sige, at man desavouerer ikke sine Meningsfæller, fordi man udtaler sig mod et Vædringsforslag, der er stillet, efter at den vedkommende Minister her i Salen har fremført en Udtalelse, der viser, at der paa dette Punkt er en afgjort Uenighed mellem Regeringen og dem, der have stillet dette Forslag, og det tillige tør forudsættes, at Sagen ikke har ligget for paa den Maade, den Gang da Forslaget stilledes. Jeg begærede heller ikke i Gaar Ordet for at udtale mig om denne Sag, men da jeg fik Ordet umiddelbart efter, at den højtærede Minister havde talt derom, fandt jeg det naturligt at udtale, hvorledes jeg nu, efter at denne Udtalelse er fremkommen fra Ministerens Side, opfatter Sagen.

Skaarup: Jeg vil blot gøre nogle faa Bemærkninger om Vædringsforslaget under Nr. 123 til § 26. Jeg skal gøre det meget kort. Det er et Spørgsmaal, der ude i Landet omfattes med den allerstørste Interesse. Næst efter Skoleloven er det vistnok det mest brændende Spørgsmaal ude i Befolkningen. Man venter alle Steder nyt fra Rigsdagen angaaende disse Eksportforhold. En Ting har glædet mig herved, og det er det, at alle politiske Partier danne et Flertal om at forlange Bidrag til en Statsdrift mellem Esbjerg og Parreston. Det glæder mig, fordi det viser Sagens upolitiske Karakter, og jeg føler mig overbevist om, at naar vi nu virkelig naa til et praktisk Resultat, skal hverken dette eller hint Parti kunne tillægge sig Vren for at have gennemført det. Det er et Spørgsmaal, der ligger os alle lige meget paa Hjerte. Maa jeg i Parentes bemærke, at vi ny Medlemmer i det hele staa temmelig uforstaaende over for mange af Rigsdagslivets Mystrier. Vi kunne ikke begribe, hvad Grunden er til den Sver, hvormed dette eller hint Parti vil annektere denne eller hin Sag. Jeg tror der deri ligger mere Taktik end egentlig Politik; men det følger maasse af vi yngre Medlemmers mindre klare Syn paa den Slags Ting, kan jeg forstaa. Da det foreliggende Spørgsmaal om Eksportforholdene kom frem i Tinget, var det i Erkendelse af, at vi, hvis vi skulde bevare det engelske

Marked for vore Produkter, maatte se at faa første Klasses Produkter derover; men naar det her fra anden Side ogsaa er betonet, at Landbruget lægger Vægt paa billig Fragtfart, saa er det slet ikke Tilfældet. Nej, Landbruget lægger Hovedvægten paa, at Varerne komme derover i den bedst mulige Tilstand, og ærede Medlemmer ville kunne forstaa, at det er det, vi maa lægge Hovedvægten paa. Thi naar vi høre, at en Dre pr. Bund Flæsk eller Smør andrager en Merindtægt for Landbruget af 2 Mill. Kr., ville ærede Medlemmer se, hvor umaadelig lille Betydning det har over for hele Spørgsmaalet, om man giver 50,000 eller 100,000 Kr. mere i Subvention. Naar vi fremkom med Forehørgselen, var det i Erkendelse af, at Landbruget var i Nødtilstand og trængte til Hjælp, hvorfor vi ogsaa med Glæde have set, at Flertallet i Finansudvalget gik i Flugt med denne Erkendelse og kom til det Resultat, at der maa gøres noget, og jeg tror, det vil blive hilst med Glæde af det danske Landbrug. Finansudvalget har ikke smaalig sat sig hen og ræsonneret over, hvad der var klogeft at gøre paa den ene eller anden Maade. Det har sagt: der bør gøres noget, og saa er der blevet Flertal for at gaa til Statsdrift. Det finder jeg egentlig ganske naturligt, da jeg ikke kan se anderledes paa denne Sag, end at det ligger i Landbrugets egen Haand at faa det gjort til Statsdrift og at sørge for Forbedringer paa alle mulige Omraader, det kan den private Drift ikke saa godt. Det er for Landbruget en Hovedsag at faa sine Varer derover i den bedst mulige Tilstand. Navnlig er det blevet godtgjort, at det er faa langt fra, at vi have faaet vore Varer til England paa den Maade, hvorpaa vi skulle have dem. Da jeg tror, at det kan interessere ærede Medlemmer at faa at vide, hvad vore Konkurrenter have gjort for at faa saavel Smørret som Flæsket til det engelske Marked i bedst mulig Tilstand, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse fremkomme med en lille Oplysning, der er givet af Landbrugskandidat Heyman efter et Besøgovre i Amerika paa Chitagondstillingen. Jeg tillægger denne Udtalelse en meget stor Betydning, thi naar man sammenligner, hvad vi gøre, med hvad Amerikanerne gøre for de Varer, de sende til det engelske Marked, maa man sige, at vi staa uendelig langt tilbage. Landbrugskandidat Heyman oplyser, at han har efterset de Jærnbanebogne, hvormed man forsender de Produkter, der sendes til det engelske Marked. Han beskriver dem saaledes: „Bed Indladningen holde disse Bogne, efter at være forsynede med Is,